

Đố Cục Hệ Liệt – Truy Sát

Lời dẫn

Đố Cục lại bắt đầu rộn ràng, đặc biệt là Tôn lão phu tử phụ trách quản lý tư liệu, bận bịu đến mức muốn về ăn một bữa cơm tối con gái lão nấu cũng không có thời gian, bởi vì một trường truy sát kích thích nhất trong giang hồ tính trong vòng ba mươi năm gần đây đã bắt đầu hành động.

Đối với truy sát lần này, cho đến nay các nơi đều có người đến nghe ngóng xem Đố Cục ra ngạch định đánh cá bao nhiêu, cho nên tư liệu có liên quan đến hai người trong hành động truy sát lần này cũng gom góp lần lần từ các nơi.

Hai người đó đương nhiên đều là danh nhân, bên truy là đương sai mới, gần đây mới gia nhập Hình bộ, Trình Tiểu Thanh, nghe nói hấn gần đây cơ hồ vì một vụ oan ngục mà xem bị xử quyết, cho nên mới hạ quyết tâm nhập Hình bộ, quản sự mấy chuyện bất bình, tróc nã tội phạm quy án, giải tội oan tình.

Tư liệu có liên quan đến hấn đại để là:

Họ tên: *Trình Tiểu Thanh.*

Niên kỷ: *hai mươi lăm.*

Đặc điểm: *từ nhỏ thích săn bắn, cho nên lực phân xét cực mạnh, phản ứng cực nhanh, hơn nữa sinh kế vùng dã ngoại, võ công cực tạp, xuất thủ ít khi hụt, dùng tả thủ, hữu thủ đã bị chặt cụt từ cổ tay.*

Gia thế: *cha là Trình Nguyên, người ta gọi là “Bát Tý Thần Long”, đại hào ở Tây Bắc, binh khí võ công của các môn các phái đều đã từng luyện qua, chết bệnh lúc tráng niên. Mẹ tên Quan Ngọc Quyên, là muội muội của “Sinh liệt hổ báo” Quan Ngọc Môn Quan Nhị tiên sinh, người ta kêu là “Tam cô nãi nãi”, lúc giao thủ với người, kiêu dũng cương mãnh, nhờ vào Quan Nhị tiên sinh mà uy danh chấn động suốt một dọc Tây Bắc.*

Bên bị Trình Tiểu Thanh truy sát không những là một tay đại đạo hoành hành thiên hạ, cũng là người được võ lâm công nhận là kỳ tài, cá tính lại rất cô độc, thường một mình lang thang vùng dã ngoại.

Người đó họ Bạch, tên Địch, còn gọi là Bạch Địch Hoa, sau khi tác án thường lưu lại một cành địch hoa màu trắng làm ký hiệu, cho nên cũng chỉ vào đoạn thời gian ngắn ngủi lúc có hoa cỏ lau nở y mới đi tác án.

Tư liệu có liên quan đến y đại để là:

Họ tên: *Bạch Địch, Bạch Địch Hoa.*

Niên kỷ: *không rõ, cỡ hai mươi lăm.*

Gia thế: *không rõ.*

Đặc điểm: *trong truyền thuyết, từ nhỏ đã làm bạn với lang sói, đối với vùng hoang dã biết rõ như lòng bàn tay, lực sinh tồn cực mạnh, cơ hồ mấy phần tương tự Tiêu Thập Nhất Lang trong truyền thuyết.*

Võ công quái dị, sức nhẫn nại cực mạnh, có một lần chạy trốn vào vùng loạn sơn, kháng cự lại hai mươi chín cao thủ hữu danh truy đuổi y suốt ba ngày ba đêm, kết quả vẫn trốn thoát, cao thủ truy đuổi y lại có hai mươi mốt người chết trong loạn sơn, từ đó về sau, người trong giang hồ cũng không muốn đề khởi đến chuyện truy sát y nữa, người tham dự hành động lần đó sau khi sống sót trở về lập tức toàn bộ rửa tay quy ẩn.

Đặc tính: *lúc tác án chỉ hạ thủ đối với đám phú hào, chỉ lấy châu bảo hồng hóa.*

Ăn mặc kén chọn, ở vùng khoáng dã mà vẫn bảo trì nghi biểu tu sức thanh khiết, có người từng mô tả: “Có một lần bọn ta sau hai ngày truy đuổi nhìn thấy y, y không ngờ lại nhìn sạch sẽ tươi tắn giống như đang chuẩn bị đi phở yến vậy”.

Hai người đó có thể nói là võ lâm kỳ tài hiếm thấy tương đương nhau, cho nên hành động truy sát lần này từ lúc bắt đầu đã oanh động giang hồ.

Tổng hợp tư liệu trên mọi phương diện, ngạch giá đánh cá quyết định tối hậu của Đồ Cục là cá một ăn một.

Đối với thành bại thắng phụ lần này, không có ai nắm chắc.

oOo

Cuộc chiến tất thắng

Thu, cuối thu, lá vàng lác đác rơi rên rĩ, gió thu héo hắt buồn bã xuyên qua rừng cây, giống như một lưỡi đao rạch giữa yết hầu cừu nhân.

Lá rụng phủ đầy con đường nhỏ giữa vùng núi non trùng điệp, rừng thu bật không một bóng người, cả một con quạ bay ngang cũng không thấy, lại có một người ngồi trên cao giữa một tàng cây cổ thụ, trong tay cầm một túi rượu da dê, gió lùa lá cây xào xạc, người của gã phảng phất cũng đang đong đưa theo gió.

Một người đầu trọc như loài ưng ăn xác, mục quang cũng sắc bén như ưng, lại có mũi như chó săn, tai như thỏ giảo, tiêu hóa như lạc đà, và bàn tay mạnh bạo hữu lực như

tinh tinh.

Hồ đại tiểu thư tình nhân của gã từng mô tả về gã: “Con người đó giống như là một hỗn hợp của rất nhiều loài dã thú, thành phần con người trái lại rất ít, có lẽ chỉ có một cái miệng, bởi vì chỉ có miệng người mới ham ăn như vậy, hơn nữa rất kén ăn”.

Đối với lối bình luận đó, gã cũng không phản bác tranh biện.

--- Một nam nhân nếu phải tranh biện với nữ nhân cũng giống như giành xương với chó.

Con người đó đương nhiên là Bốc Ứng.

Trên núi không ngờ lại có người đến, một người trẻ tuổi mặc áo sam trắng, trắng như tuyết, không lấm chút bụi bặm, sau lưng giắt một thanh trường kiếm vỏ đen tuyền, trùng màu với tua lụa, và một đôi giày cổ thấp màu đen làm bằng da bê.

Người đó nhìn giống như một quý công tử dẫn bộc phó theo hầu đi săn vào một ngày xuân đẹp trời, nhưng thần tình của y lại cực kỳ cẩn thận, hành động càng gọn nhẹ mẫn tiệp, bước trên lá khô rơi rớt thanh âm phát ra không lớn hơn một con sóc bao nhiêu.

Mục quang của y càng bén nhọn, cũng giống như Bốc Ứng vậy, nhìn giống như một con chim ưng.

Y rất mau chóng nhìn thấy Bốc Ứng.

Thân hình khôi vĩ vận một trường bào lụa đen mềm mại bó sát người, chân không mang vớ, chỉ mang một đôi giày rơm nhiều quai dị dạng, trong tay là túi rượu sữa dê, giống như một khóm mây nằm nghiêng trên ngọn cây.

Người đó thật ra là ai ?

Người trẻ tuổi cười, nụ cười thuần chân non nớt. Trên khuôn mặt dạn dày phong sương không ngờ lại xuất hiện một nụ cười như vậy, giống như giữa lớp lớp mây đen chợt xuất hiện ánh dương.

“Bốc Ứng tiên sinh ?” Y hỏi: “Bốc Ứng ?”

“Phải, ta là Bốc Ứng”. Sau khi uống một ngụm rượu sữa dê một cách lười biếng, Bốc Ứng mới hỏi ngược: “Bạch Địch ? Bạch Địch Hoa ?”

- Phải.

Bốc Ứng cười lớn:

- Người mới nhìn đã nhận ra ta, ta cũng vừa liếc đã nhận ra người, xem ra hai người bọn ta đều có thể coi là danh nhân.

“Đặc biệt là ta, gần đây hình như càng hữu danh”. Bạch Địch cười khỏ: “Nếu các hạ ở đây đợi chờ ta, ta cũng không cảm thấy kỳ quái gì”.

- Ta tại sao lại phải đợi người, lẽ nào ta còn muốn đem đầu người đi lãnh thưởng ?

Gã quăng túi rượu da dê cho người trẻ tuổi dưới gốc cây, rượu sữa dê chua chua, vừa lọt qua yết hầu lại biến thành một ngọn lửa phừng phừng.

“Ta chỉ bắt quá đến xem thôi”. Bốc Ưng thốt.

- Xem cái gì ?

“Xem người bị người giết, xem người giết người”. Bốc Ưng đáp: “Chuyện đó so với sát nhân còn lý thú hơn nhiều”.

“Ở đây có người bị người giết ?” Bạch Địch hỏi: “Ở đây có người giết người ?”

- Hiện tại còn chưa, rất mau chóng sẽ có.

- Có người giết người, đương nhiên có người bị giết.

- Đương nhiên.

- Người thấy ta là thứ người nào ?

- Ta nhìn không ra.

Bốc Ưng tiếp lấy túi rượu người trẻ tuổi quăng lên, lại uống hai ngụm:

- Ta chỉ thấy đây là chỗ tốt, vô luận giết người hay bị giết đều là chỗ tốt.

- Người còn thấy gì khác ?

- Ta nếu bị người ta truy sát, chạy đến đây nhất định sẽ dừng lại, bởi vì đoạn sơn lộ trước mặt rất khó đi, người có thể tiến đến đây tuyệt không có mấy ai.

- Không những không có mấy ai, thậm chí có thể chỉ có một người.

“Cho nên ta đợi ở đây, trước hết quan sát địa hình và địa thế, chọn một chỗ tốt vừa xuất thủ là có thể chiếm tiên cơ chế địch, trước hết nắm lấy ưu thế”. Bốc Ưng thốt: “Cao thủ quyết thắng, điểm đó rất quan trọng”.

- Còn sau đó ?

“Sau đó ta có lẽ sẽ bày bố hãm bẫy nhỏ, binh bất yếm trá, giữa chiến trận sinh tử càng không ngại dùng chút thủ đoạn”. Bốc Ưng đáp: “Đó cũng là sự thường của binh gia”.

- Cho nên người tịnh không cần lo tới chuyện này.

“Ta đã có nói qua, ta chỉ bắt quá muốn xem”. Bốc Ưng thốt: “Cho nên từ bây giờ trở đi, người cứ coi ta như một cục đá, một khúc cây, người cứ đi làm chuyện người muốn làm, cứ xem như căn bản không có một người như ta tồn tại”.

Bạch Địch lập tức dùng một thái độ rất khẳng định nói:

- Được, ta tin người.

Mây chiều giăng bốn phía, mặt trời lặn nơi chân trời, bầu trời dần dần u tối.

Bốc Ưng nhắm mắt từ sớm, phảng phất đã ngủ, Bạch Địch làm chuyện gì gã cũng chùng như quả thật hoàn toàn không biết.

Nhưng hiện tại gã chợt hỏi Bạch Địch:

- Người đã chuẩn bị xong rồi ?
- Ừm.
- Hiện tại người đối với trận chiến này có mấy phần tin chắc ?
- Hiện tại ta chỉ muốn uống một ngụm rượu.
- Rượu mừng ?
- Đúng, rượu mừng.

“Trước khi quyết chiến, lại đi uống rượu mừng trước”. Bốc Ưng hỏi: “Lẽ nào người đã nắm chắc tất thắng ?”

Bạch Địch mỉm cười, uống một ngụm rượu.

- Người có thể đánh giá thấp đối thủ của mình ? Đề cao mình ?

Bạch Địch mỉm cười, đáp rất bình tĩnh:

- Cả đời ta nếu có một lần đánh giá sai lầm, chỉ cần có một lần, hiện tại ta đã sớm thành người chết rồi.

Cao thủ quyết chiến, nếu tự đề cao mình, coi thường đối thủ, vô luận bất cứ lúc nào đối với bất cứ người nào mà nói, đều là một sai lầm trí mệnh không thể tha thứ được.

Bốc Ưng nhìn người trẻ tuổi đứng bên dưới, trong mắt ngập tràn biểu tình kỳ quái phi thường.

“Vậy hiện tại người cứ đợi giết người”. Bốc Ưng thốt: “Ta tin rằng người muốn giết người đã gần đến”.

o0o

Ma đao phục xuất

Khoảnh đất trong rừng cây, đường kính đại khái cỡ hai ba trượng.

Cây cối ở đó cũng không biết là vì bị người ta chặt cụt, hay là chịu không nổi ánh mặt trời, đã chết khô từ nhỏ.

Lá rụng phủ đầy khoảnh đất trống, nếu không phải trên núi cao rất ít khi mưa, chỉ sợ đã sớm biến thành đầm lầy.

Đối với loại địa phương này, Bạch Địch hiển nhiên rất quen thuộc, trong chốc lát y đã bày binh bày tám hầm bẫy ở đó, trong đó có đạn ná người săn bắt chim hay dùng, có hang hố bày đá nhọn ẩn giấu dưới lá rụng, tuy đều là hầm bẫy rất đơn giản, nhưng khi cao thủ đang quyết chiến, mỗi một hầm bẫy giản đơn đều đủ trí mệnh.

Cao thủ quyết chiến, thân hình chỉ cần mất thăng bằng trong một sát na, là tạo cơ hội cho đối phương nhất kích trí mệnh.

Bạch Địch chọn một cây cao, đứng bên dưới, cán kiếm sau lưng đã điều chỉnh đúng góc độ thuận tay nhất.

Đây cũng chính là chỗ địa thế tốt nhất trên khoảnh đất trống, lưng đối ánh sáng, không bị dư quang của mặt trời chiếu vào mắt, người thuận hướng gió, giúp cho tốc độ xuất thủ càng nhanh.

Mỗi một chi tiết y đều tính toán rất kỹ càng. Điểm trọng yếu nhất là hiện tại y đã hạ quyết tâm nhẫn nại, tận lực khôi phục thể lực.

Trình Tiểu Thanh tuy là người truy đuổi, nhưng dưới tình huống này, khó tránh khỏi có chút mỏi mệt nóng nảy.

Cho nên y có thể dùng đợi để dĩ dật đãi lao, vô luận dưới bất kỳ tình huống nào cũng đều là một trong những nhân tố tất yếu để chế thắng.

Cước bộ của Trình Tiểu Thanh không ngờ rất nhẹ, rất trầm ổn, hiển nhiên là từng bước từng bước chậm chậm đi đến.

Dưới tình huống này, hấn không ngờ vẫn có thể nhẫn nại.

Hấn xem chừng tịnh không gấp rút truy bắt Bạch Địch, cũng không sợ Bạch Địch nghe thấy tiếng bước chân của mình.

Đối thủ đáng sợ đó trong lòng thật ra có chủ ý gì ?

Xem ra hấn còn đáng sợ hơn trong sự đánh giá của Bạch Địch nhiều.

Đánh giá thấp đối thủ của mình, điểm đó là sai lầm trí mệnh, trong lòng Bạch Địch hơi bất an. Đối với người phải đối mặt với cường địch mà nói, đó cũng là một triệu chứng không tốt.

Lúc đó, y chợt nghe thấy một tràng tiếng động “rạc rạc” rất kỳ quái, giống như tiếng ngư phu buông lưới trên biển vậy.

Bạch Địch nghĩ được hấn đã từng nghe thấy thứ thanh âm đó ở chỗ nào, lại không tưởng được ở đây không ngờ thật có người buông lưới.

Một cái lưới cá khổng lồ, giống như một một tảng mây đen từ trên không rơi xuống. Khoảng đất trống và cây cối trong phạm vi không ngờ đều nằm trong cái lồng lưới khổng lồ đó.

Thân hình Bạch Địch phóng vèo muốn thoát ra khỏi lưới.

Phản ứng của y luôn luôn rất mau mắn, động tác càng nhanh, chỉ tiếc lần này lại chậm một bước.

Người y còn chưa phóng ra khỏi lưới, trước mặt đã có một mảng đao quang đang đợi y. Đao quang dày khít không thấu gió, đao thế liên miên bất tuyệt, không ngờ phảng phất như “Như Ý Thiên Ma Liên Hoàn Thức”, đao pháp độc sáng của Đông phương Ma giáo năm xưa, đao pháp tu còn chưa luyện thành, uy lực đã đủ khiến cho bất cứ một ai cũng đều vô phương tránh khỏi chậm chân một bước.

Bạch Địch lập tức bị bức lùi.

Vừa lùi trở về đã bị tám lưới khổng lồ trói giữ, chỉ nghe có người đang vỗ tay.

Bốc Ưng đang vỗ tay.

“Thái Hồ Tam Thập Lục Hữu, thủ đoạn buông lưới quả nhiên cao minh, không lạ gì có kỹ lục kinh người chỉ một lần buông lưới kéo một ngàn tám trăm tám chục cân cá”. Bốc Ưng thốt: “Chỉ tiếc Bạch Địch Hoa đi khắp thiên hạ mà không nhận ra cả một người trong Thái Hồ Tam Thập Lục Hữu, nếu không cũng không thể bị mắc lưới giống như một con cá vậy”.

Bạch Địch không ngờ lại tìm chỗ ngồi dậy trong lưới, không ngờ mặt vẫn không biến sắc, trái lại còn cười cười nhìn Bốc Ưng:

- Lưới vốn ở đây, ta không vào lưới thì ai vào ?

- Có lý.

- Hà huống người có thể không phải đặc biệt đến đây để xem ta chui vào lưới, lần này người chắc lại đã thắng một cuộc cá.

- Một mặt ngồi xem, một mặt đánh cá, nếu chỉ xem mà không cá, thật không phải mất hứng thú lắm sao ?

“Có lý”. Bạch Địch mỉm cười: “Chỉ tiếc chuyện lý thú nhất người chưa nhìn thấy”.

- Chuyện lý thú gì ?

“Là ma đao”. Bạch Địch đáp: “Như Ý Thiên Ma, Như Ý Ma Đao, hoành tảo thiên hạ, tuyệt đại thiên kiêu”.

- Một thanh đao tốt.

- Đoan chắc là một thanh đao tốt.

“May là ta đã xem qua”. Bốc Ưng thốt: “Trình Tiểu Thanh Trình đại quan nhân dụng tuy không phải là ‘Tiểu Lô Nhất Dạ Thính Xuân Vũ’ hoành tảo thiên hạ năm xưa, nhưng đao pháp của hãn ta đã thấy qua”.

Bạch Địch lại cười, cười lớn.

“Người đã thấy qua ? Người đã thấy qua cái gì ?” Bạch Địch hỏi: “Giáo chủ Ma Giáo năm xưa bằng vào ‘Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ’ mà tung hoành thiên hạ, độc sáng Như Ý Thiên Ma Liên Hoàn Bát Thức, mỗi thức ba mươi sáu chiêu, mỗi chiêu một trăm lẻ tám biến, chiêu bao trong chiêu, liên hoàn xoắn liền, đệ nhất đao vừa chém xuống đã khiến cho người ta không còn cơ hội hít thở”.

Y cười lớn hỏi Bốc Ưng:

- Người nói người đã nhìn thấy qua, người nhìn thấy cái gì chứ ?

Bốc Ưng cười khở.

Trình Tiểu Thanh chột mở miệng, lạnh lùng thốt:

- Các người nếu muốn xem đao pháp của ta cũng dễ mà.

Trình Tiểu Thanh quả thật đã biến đổi, biến thành lãnh tĩnh dị thường, chỉ là luồng ngạo khí vĩnh viễn không cải biến.

Một người nếu thiếu luồng ngạo khí đó, người đó có sống cũng rất mất hứng thú, nhưng một người nếu có luồng ngạo khí đó, đối thủ của hắn có thể dẫn dụ cơ hội cho hắn phạm sai lầm.

Trình Tiểu Thanh cũng không ngoại lệ.

Sai lầm thứ nhất của hắn là kêu người kéo cái lưới như cái mùng kia lên.

Hắn không ngờ còn chui vào , mang theo thanh kỳ hình loan đao mà gần đây hắn mời tay thợ rèn có tiếng đệ nhất rèn đao trong đương kim giang hồ là Từ Trĩ rèn dựa thành, cả người lẫn đao chui vào trong tấm lưới khổng lồ đó.

Hắn không những muốn để Bạch Địch xem đao pháp của hắn, cũng muốn để Bốc Ưng xem, lại đã quên ma đao của Ma Giáo tuyệt không để cho người ta xem.

Điểm đó không những hắn đã quên, Bốc Ưng và Bạch Địch xem chừng cũng đã quên.

Bạch Địch vốn tuyệt đối không nên quên, cũng không thể quên.

Giữa những vùng khoáng dã và sa mạc thần bí, giữa đêm tối cô tịch vừa hắc ám vừa khủng bố, y đáng lẽ đã từng nghe những câu chú ngữ của Thiên Ma: “A tát mê, ban sát kỳ cổ cổ, a nặc tát kỳ cổ cổ, già diệp á, đức tư đặc ni, già lợi á, kỳ nặc mẽ tây”.

Ý tứ là: “Đao chí tôn vô địch, khiến cho máu tươi của địch nhân hóa thành ngọn lửa địa ngục, nếu có người giương mắt xem, mắt hắn tất bị mù, cả người lẫn tâm đều chịu khổ lửa thiêu, vạn kiếp không hồi sinh”.

Có lẽ Bạch Địch từng nghe qua lời chú ngữ đó, nhưng trong lòng y tịnh không thật sự muốn xem thanh đao đó, ma đao, y chỉ muốn thừa lúc Trình Tiểu Thanh chui vào lưới,

thừa cơ xông ra ngoài.

Cho nên khi tấm lưới khổng lồ vừa kéo hé lên, thân hình y đã vọt xông ra. Cả người y như dán sát vào mặt đất, lướt song song phóng ra, giống như một mũi tên vừa buông khỏi cung căng cứng.

Thứ thân pháp đó tịnh không đẹp mắt, cũng tịnh không phải lúc bình thường có thể sử dụng, lại luyện cực khổ hơn so với bất cứ thứ khinh công nào khác, cho nên trong võ lâm người từng luyện thứ khinh công đó tịnh không nhiều.

Trình Tiểu Thanh hiển nhiên cũng không tưởng được y có thể sử dụng thứ thân pháp đó, lúc bạt đao đã trễ đi một sát na.

Một búng tay tức là sáu chục sát na, nhưng dưới tình huống như vậy, một sát na đã là ranh giới sinh tử.

Điện quang hỏa thạch vừa chớp lên, sinh tử đã chia hai đường. Sinh mệnh của nhân loại yếu nhược làm sao.

Giữa một sát na đó, mắt thấy Bạch Địch từ bên phải người Trình Tiểu Thanh xông ra.

Đương nhiên là chọn bên phải, Trình Tiểu Thanh dụng tả thủ, đao cũng đeo bên trái, góc độ bên phải người hấn chính là góc chết duy nhất trên toàn thân hấn.

Thân pháp của Bạch Địch vừa triển khai, không những có thể thừa cơ xông ra, còn có thể từ góc chết của hấn mà phát động đột kích.

Một chiêu đó rất có thể là một chiêu trí mệnh, cao thủ quyết chiến, mỗi một lần xuất thủ đều có thể ra chiêu trí mệnh.

Nhưng nhất kích đó tịnh không phát ra, Bạch Địch cũng không xông ra, bởi vì giữa sát na đó đột nhiên có tiếng ám khí phá không cực kỳ sắc bén, lại cực kỳ nhỏ nhoi.

Bạch Địch chỉ cảm thấy nơi khớp xương trên chân trái phảng phật như bị kiến cắn một cái, phảng phật trong một sát na đã mất hết tri giác.

Tư thế song song của thân thể y lập tức bị hủy, tuy chỉ bất quá là chuyện giữa một sát na, lại đã đủ quá rồi.

Đủ để nhượng Trình Tiểu Thanh bạt đao, xuất thủ; đủ để hủy diệt hồn phách của một người, đưa tiễn y vào hỏa ngục vạn kiếp không hồi phục.

Đao quang lóe lên, hoạch phá một góc độ vông vòm vừa kỳ diệu vừa quỷ dị, thứ góc độ giống như ánh trăng lưỡi liềm in hình trên mặt nước, lúc sóng nước bị gió lùa biến hình nếp gấp vậy.

Không ai có thể hình dung thứ biến hóa quỷ dị của bóng trăng đó, bởi vì mỗi một lần gió nhẹ thổi khua sóng nước, bóng trăng trong nước đều có một thứ biến hóa hoàn

toàn khác nhau.

Mỗi một thứ biến hóa đều không phải là chuyện bất kỳ một ai có thể dự liệu trước được.

Bạch Địch không tránh né một đao đó.

Đao quang vừa lóe lên, một tia máu giống như một dải lụa đỏ tà tà phún ra.

Bạch Địch dụng hết toàn thân khí lực muốn cải biến quy luật hành động của thân pháp của mình.

Y biết sự đáng sợ của ma đao.

Chỉ cần một đao đắc thủ, đệ nhị đao sẽ lập tức hoạch phá theo, chiếu theo tiêu chuẩn bất biến lúc đối phương hành động mà chém rạch, giống như quỷ hồn đã nhập vào thân người mình vậy, vĩnh viễn kè sát mình. Sau đệ nhị đao, lập tức có đệ tam đao, đệ tứ đao ...

Bạch Địch biết rõ sự đáng sợ của nó, nhưng mệnh vận bi thảm vô phương cải biến.

Thiên Ma đã nắm giữ kè sát hồn phách của y.

Đệ tam đao, đệ tứ đao, đệ ngũ đao ... những dải máu phún trào. Huyết châu đỏ tươi, hoàng hôn ảm đạm.

Nhưng Bạch Địch còn chưa chết, Hình bộ cũng không muốn y chết, còn có khẩu cung chưa hỏi ra, khẩu cung có liên quan đến trăm vạn lượng kim ngân có lúc còn quan trọng hơn xa mấy chục mạng người.

Thân người Bạch Địch đã không còn đứng dậy nổi nữa, thần chí lại vẫn thanh tỉnh, bấp thịch trên mặt vì đau đớn mà méo mó, nhìn giống như một nụ cười tràn ngập niềm oán độc.

Y phảng phất chuyển nụ cười đó đến Bốc Ứng, gần từng tiếng:

- Bốc đại lão bản, đa tạ người đến xem ta, để cho ta cuối cùng cũng nhìn thấy rõ người là hạng người nào, ta cả đời này cũng không quên được.

Bốc Ứng không ngờ vẫn cười cười:

- Chỉ tiếc ngày tháng còn lại trong đời người còn quá ít.

o0o

Thần tiên công chúa

Người đã lui đi, rượu trong túi da dê đã cạn, nụ cười trên mặt Bốc Ưng lại vẫn còn trên mặt, giống như đã ngưng kết thành hình.

Giống như có người dùng một thanh đao điêu khắc nụ cười méo mó kia trên mặt gã.

Ngoài khu rừng khô tăm tối lại sáng lên một dãy ánh đèn, một dãy châu đặng do xảo thủ chế tạo, từng trản từng trản phát phơ phiêu dật bay đến, giữa vùng thâm sơn hoang hàn thê lãnh nhìn có vẻ như quỷ hỏa, lại không phải là quỷ hỏa.

Trên trời dưới đất đều không thể có thứ quỷ hỏa huy hoàng mỹ lệ như vậy.

Bốn tên nô tài Côn Luân mặt đen răng trắng khiêng một cái giường dài hai trượng rộng một trượng năm thước bước dài giữa châu đặng múa lượn.

Một mỹ nhân tuyệt sắc như thần tiên nằm nghiêng trên giường, đầu tóc đen nhánh dài mượt như khói nước, đôi mắt chói ngời sáng lạn như sao đêm, trên người vận áo rộng năm màu không phải lụa không phải gai, lại để hở bờ vai ngà bên trái, da thịt trắng như tuyết, trơn như mỡ đọng.

Trong tay nàng cũng đang phát quang, trong một cái chén dạ quang làm bằng thủy tinh Ba Tư rót đầy mỹ tửu ngọt lịm như mật.

Nụ cười của nàng lại còn ngọt hơn cả mật.

Nhìn thấy nàng, Bốc Ưng lại thở dài.

“Là nàng”. Gã cười khổ thở dài: “Nàng đến đây làm gì ? Ở đây đâu phải là chỗ cho một vị công chúa”.

“Người có thể đến, thì ta có thể đến”. Công chúa như thần tiên giận dữ một cách yêu kiều: “Ta muốn đến là đến, ai cũng không ngăn được”.

Lúc nàng nổi giận, nụ cười không ngờ còn ngọt ngào hơn.

Bốc Ưng lại chùng như không nhìn thấy.

“Đúng, nàng có thể đến, may là ta cũng có thể đi”. Bốc Ưng thốt: “Ta muốn đi là đi, người khác cũng không ngăn được”.

Gã sửa sang y phục đứng dậy, xem chừng thật đã muốn bỏ đi, vị công chúa như thần tiên kia lại la làng như quỷ sứ:

- Không được, người chưa thể đi !

- Tại sao ?

“Bởi vì ta đặc biệt đến đây tìm người”. Tròng mắt của công chúa láy động: “Ta có

chuyện khẩn yếu phải tìm người”.

- Chuyện gì khẩn yếu ?

- Muốn đòi nợ, đương nhiên là tìm người đòi nợ.

Bốc Ưng lại thở dài, gã thật không thể không thừa nhận trên thế giới này chuyện khẩn yếu hơn muốn đòi nợ thật không có nhiều.

“Lần này ta cũng đã đặt một bàn trong Đồ Cục của các người, ta đặt Bạch Địch Hoa nhất định không trốn thoát được”. Công chúa dương dương đắc ý cười tươi: “Lần này người đã thua rồi”.

Nguyên lai Bốc Ưng cá chính là Bạch Địch, Bạch Địch đào tẩu được là gã thắng. Vậy gã tại sao lại dụng công phu cách không đả huyết, dùng một cục đá vụn bắn vào huyết đạo trên chân phải của Bạch Địch, khiến Bạch Địch hận gã cả đời ?

Chuyện Bốc Ưng làm luôn luôn có rất nhiều chuyện khiến cho người ta không có cách nào hiểu thấu được, chính gã cũng không muốn giải thích.

Gã vốn là người như vậy, ta thích ta làm, không để ý đến ai.

Cho nên hiện tại gã chỉ hỏi vị công chúa kia:

- Lần này nàng đặt bao nhiêu ?

“Không nhiều, không nhiều chút nào”. Công chúa cười càng ngọt ngào: “Lần này ta chỉ bắt quá đặt hai trăm năm chục vạn lượng”.

Lần này cả Bốc Ưng cũng giật mình, gần như muốn té từ trên cây xuống.

“Hai trăm năm chục vạn lượng ?” Bốc Ưng lại la làng: “Nàng có phải có quá nhiều tiền ? Nàng có phải hơi bị điên ?”

- Ta cũng không có gì, chỉ bắt quá muốn thắng chút đỉnh.

- Còn nếu nàng thua thì sao ?

- Thua chung cho người thì có hề hấn gì ? Người lại không phải là người ngoài, hai trăm năm chục vạn lượng lại không thể coi là quá nhiều.

Bốc Ưng không những đang hít thở, mà đã bắt đầu rên ư ử, một cô gái mười tám mười chín, không ngờ coi hai trăm năm chục vạn lượng không đáng một đồng xu, gặp phải thứ người đó, mình có thể làm sao đây ?

Ngoại trừ uống rượu ra, còn có thể làm gì đây ?

Giật lấy chén rượu trong tay nàng, uống ực một ngụm hết sạch, Bốc Ưng nhìn thấy Thạch Bá Nhân trong Thái Hồ Tam Thập Lục Hữu từ đằng xa phóng đến, giống như vừa gặp quý vậy.

Thái Hồ Tam Thập Lục Hữu đều là dân câu, dân câu giỏi nhất là nhẩn nại, trấn

tĩnh, đợi chờ, nhất định phải có thể chờ đợi, nhất định phải nhẫn nại, ngư nhân trên nước mới có thể giăng câu.

Hiện tại tay thợ câu kia quăng bỏ hết công phu dưỡng khí bình nhật, chạy từ ngoài chín tầng mây đến, thở hồng hộc:

- Chết rồi, chạy mất rồi.

“Chuyện gì chết?” Bốc Ưng hỏi: “Ai chạy mất?”

“Bạch Địch Hoa đã chạy mất”. Thạch Bá Nhân đáp: “Mình y thụ thương hai mươi mốt chỗ, không tưởng được không ngờ vẫn bị y chạy thoát”.

- Chạy đi đâu ?

“Trừ tử lộ ra, y còn y còn có thể đi đâu nữa?” Mặt Trình Tiểu Thanh bất chợt xuất hiện dưới ánh đèn, trên mặt tuyệt đối không có bất kỳ một biểu tình gì: “Y không chạy có lẽ còn có thể sống thêm vài ngày, chạy chỉ có chết”.

- Chết chung với năm trăm vạn lượng ?

Mặt Trình Tiểu Thanh nhăn nhó, giống như bị người ta quất một roi, qua một hồi lâu mới lên tiếng:

- Phải, y còn chưa nói ra chỗ hạ lạc của số bạc thất thoát trong vụ án lớn ở kinh thành, đã lặn xuống vực thẳm.

Trình Tiểu Thanh lạnh lùng nói tiếp:

- Y tồn tâm muốn chết, may là y không cần biết là chết hay sống đều không gặp được năm trăm vạn lượng đó nữa.

Châu đặng vẫn còn đó, Trình Tiểu Thanh đã đi xa, công chúa như thần tiên không ngờ cũng thở dài, vuốt vuốt ngực:

- Người đáng sợ quá, ta thật sợ hấn muốn chết.

“Hấn vốn không phải như vậy”. Bốc Ưng nhìn dõi theo bóng Trình Tiểu Thanh, trong mắt dâng vẻ trầm tư: “Hấn vốn là một người trẻ tuổi rất có khí khái”.

- Sao hấn lại biến thành như vậy ?

“Bởi vì một thanh đao”. Thần sắc của Bốc Ưng càng ngưng trọng: “Một thanh đao có thể giúp hấn tung hoành thiên hạ”.

“Ma đao?” Nụ cười như thần tiên trên mặt công chúa đã không còn thấy đâu: “Ta chỉ biết thanh ma đao chân chính duy nhất trên thế gian là thanh ‘Tiểu Lô Nhất Dạ Thính Xuân Vũ’ năm xưa của Ma Giáo giáo chủ, nhưng thanh đao đó hình như tịnh không đang ở trong tay hấn”.

“Đao vốn không có ma, ma do tâm sinh”. Bốc Ưng thốt: “Nếu quả có tâm ma bám

vào đao, không cần biết hấn dùng thanh đao nào cũng vậy”.

- Một người trẻ tuổi như vậy làm sao có thể có tâm ma ?

- Bởi vì đao pháp của hấn.

--- Trăng tàn trong nước, sóng nước kiêu diễm, bóng trăng biến hóa uốn éo theo gợn nước, tốc độ bất khả tư nghị, từng giọt máu nổi từng giọt máu, một đao lại một đao.

Trong mắt Bốc Ưng phảng phất mang theo một sự khủng bố khó tả.

“Ta chưa từng thấy qua dạng đao pháp đó, nhưng ta biết đó là ma đao”. Gã nói: “Một người trong tâm nếu có dạng đao pháp đó, trong tâm đã có ma. Tâm ma cũng là Thiên Ma, Thiên Ma bám theo mình, tâm ma bám theo đao, biến hóa như ý, tung hoành thiên hạ”.

Bốc Ưng chậm chậm nói tiếp:

- Một người nếu có thể tung hoành thiên hạ, hấn làm sao mà không thể biến đổi ?

oOo

Thanh nữ thanh đăng

Lúc Bạch Địch mở mắt ra, không biết mình đang ở đâu, cũng không biết mình có phải đã chết rồi.

Sau khi y mở mắt ra với khi còn nhắm mắt căn bản hoàn toàn như nhau, trước mắt đều là một màn tối hù, không nhìn thấy gì hết.

Y chỉ cảm thấy mình hình như đang nằm trên một bản đá vừa băng lãnh vừa cứng ngắc, trên mình hình như đắp một cái mền vải bố, hơn nữa cũng không biết tại sao toàn thân trên dưới không có chỗ nào có thể di động được.

Từ cổ của y trở xuống, bộ phận phía dưới chừng như đã hoàn toàn biến mất, cả một chút cảm giác cũng không có, mấy vết thương hồi nãy đao chém vào da thịt của y vốn đau đớn thấu xương, hiện tại cũng đã tê dại.

Y đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi.

Sau khi trải qua bao nhiêu lần thử thách sinh tử mong manh như đường tơ, y chưa bao giờ tưởng được mình còn có thể sợ sệt như vậy.

Nhưng một người nếu quả chỉ còn dư lại một cái đầu ...

Y không dám nghĩ ngợi nữa. Qua một hồi rất lâu, mắt của y cuối cùng đã quen dần

với bóng tối, dần dần có thể phân biệt ra những hình bóng mơ hồ.

Bóng tường, bóng cửa sổ, cái mền vải trắng phủ trên mình y, dưới mền phồng lên dấp dấp thân thể, bên ngoài cửa sổ tối hơn trong nhà một chút, bóng một gốc cây đơn chiếc trong bóng đêm.

Bạch Địch cơ hồ muốn hoan hô lên.

Thân thể y vẫn còn, chỉ bất quá đã hoàn toàn tê dại, hơn nữa còn bị người ta cẩn thận trói chặt, khiến cho y hoàn toàn bất động.

Ở đây là chỗ nào ? Y làm sao lại lọt vào đây ? Ai đã trói y đem bỏ trên cái giường băng lãnh cứng ngắc này ? Trình Tiểu Thanh suốt đường truy sát y đâu ? Còn thanh ma đao quỷ dị khủng bố đến cực điểm kia nữa.

Đột nhiên giữa lúc đó, một cánh cửa mở ra, ánh sáng lọt lọt mù mờ chiếu vào, chiếu rọi một bóng người, nhìn phảng phất là thân ảnh của một nữ nhân, phảng phất rất cao, rất thon gọn, còn mang theo mùi vị nữ nhân rất đặc thù.

Hành động của ả rất cẩn thận, cũng rất linh xảo, hành động gọn nhẹ tuyệt đối không phát xuất ra một chút thanh âm, thoáng một cái tiến vào, lập tức xoay tay cài cửa lại, rất mau chóng đi đến trước cái giường cứng.

Tim ả đang đập mạnh, đập rất nhanh, hô hấp cũng rất cấp xúc, hiển lộ vừa hưng phấn, vừa khẩn trương. Nếu quả có thể nhìn thấy mặt ả, nhất định có thể nhìn thấy trên mặt ả đã thoang thoảng ửng đỏ.

Ả là ai ? Đến đây làm gì ? Có phải muốn đến giết Bạch Địch ?

Bạch Địch có thể nghe thấy tiếng tim đập và hơi thở hỗn hển của ả, lại đoán không ra trên mặt ả có biểu tình gì, là vì hưng phấn mà khẩn trương ? Hay là vì cừu hận mà khẩn trương ? Trong tay ả có phải cầm một thanh đao sát nhân ?

Trong tay ả không có đao.

Qua một hồi rất lâu, ả chung quy đã thò tay ra, làm chuyện mà bất kỳ một ai đều không tưởng tượng được.

Ả không ngờ chỉ bất quá thò tay vuốt ve mặt Bạch Địch.

Ngón tay ả băng lãnh, mà còn đang run rẩy, ả dùng một ngón tay vuốt nhẹ má và môi Bạch Địch, chợt rút tay lại, chợt lại thò ra, rất mau chóng lật cái mền che đậy trên mình Bạch Địch.

Có gió lướt qua, Bạch Địch lập tức có thể cảm nhận được thân thể mình hoàn toàn lỏa lồ.

Càng kỳ quái là nữ nhân kia không những dùng tay vuốt ve y, mà còn gập người xuống, dùng đôi môi nóng bỏng hôn hít, sau đó toàn thân bắt đầu run rẩy không ngừng,

giống như đã trúng phải thứ phù chú của yêu ma.

Nữ nhân quý quái kia thật ra đang làm gì đây ? Ả thật ra căn bản không phải là người, là một nữ quỷ hiếu sắc ?

Kỳ thật trong lòng Bạch Địch đã ẩn ước có thể cảm thấy được ả đang làm gì, tình hình hiện tại còn chưa khẩn yếu, chỉ sợ ả còn có thể làm ra chuyện đáng sợ khác.

Nhưng trên một phương diện khác, Bạch Địch lại rất muốn nhìn xem ả đẹp xấu ra sao.

Nam nhân trong thiên hạ đều muốn như vậy, chuyện tưởng muốn trong lòng nam nhân trong thiên hạ đều không sai biệt gì nhau bao nhiêu.

Cho nên thân thể Bạch Địch tuy tê dại, trong lòng lại vẫn đang động.

Không tưởng được nữ nhân đó lại đột nhiên bỏ đi, đắp mền lại trên mình Bạch Địch, mở cửa, cài cửa, giống như lúc đến, biến mất trong bóng tối như một u linh vậy.

Càng không tưởng được là một người vừa bỏ đi, lập tức lại có ba người cũng giống như ả, mặc áo choàng đen, hành động không chút tiếng động, chuyện làm đối với Bạch Địch cũng không khác ả gì mấy.

Những nữ nhân quý dị đó không ngờ lại coi Bạch Địch như một món đồ chơi tân kỳ, thay phiên nhau đến thưởng ngoạn, lại như sợ bị người ta biết, cho nên hành động đặc biệt cẩn thận.

Đã là mọi người thay phiên nhau đến, tại sao lại sợ người ta biết ?

Nhìn thấy thân thủ của bọn họ đều rất linh xảo, rất miễn tiện, đáng lẽ đều là cao thủ có luyện qua khinh công, nhưng mỗi một người đối với nam nhân đều khao khát, giống như bao lâu nay chưa đụng tới nam nhân vậy.

Bạch Địch thật đoán không ra lai lịch của bọn họ, cũng không còn lực khí để đi đoán định, đêm đó y đã bị bọn họ quấy rầy tung ném đến bán sống bán chết.

Cho đến bây giờ y mới biết một nữ nhân khao khát có lúc thật còn đáng sợ hơn cả mười con sói đói.

May là trời đã gần sáng.

Lúc trời sáng rõ, những nữ nhân đó biến mất như những quỷ hồn không thể thấy ánh dương.

Bình minh lợt lạt chiếu vào khu vườn ngoài song cửa, cũng chiếu vào căn tiểu ốc này, Bạch Địch mới nhìn thấy rõ trong ốc tuy có vẻ âm trầm, lại quét dọn rất sạch sẽ, cái mền trắng đắp trên người y cũng hình như mới giặt, nhìn không thấy một vết ố đen nào.

Khu vườn bên ngoài không ngờ cũng sạch sẽ như vậy, trong vườn không những có

cây, còn có một khóm cúc vàng, tường thấp bốn bề cây leo xanh lá, hiển lộ vẻ u tĩnh khôn tả.

Sau đó Bạch Địch nghe một tràng tiếng chuông trong ngân, qua nửa canh giờ sau, có ba người cúi thấp đầu rất yên tĩnh từ đi ngang qua vườn.

Ba người vận tăng y màu xám, trên đỉnh đầu cạo sạch đều có chấm mực vết kiêng khem, hiển nhiên là tăng lão xuất gia.

Nhưng niên kỷ của ba người đó đều rất trẻ, thân thể rất dịu dàng, lúc bước đi tuy đã tận lực thu vén, nhưng vẫn không che giấu được thể thái của thiếu nữ.

Nguyên lai địa phương này là một ni am, không những ba người kia đều là nữ ni cắt tóc đi tu, những nữ nhân khao khát đêm hôm qua tưởng tất cũng là bọn họ.

Hành động của bọn họ cẩn thận như vậy nghĩ tất là vì thanh quy của ni am vốn rất nghiêm khắc, chỉ bất quá bọn họ còn trẻ, có lúc thật không nhịn được sự thiếu thốn tình dục kia.

Trong ni am đó, thật ra có bao nhiêu người trong nhóm bọn họ ? Trong số ba nữ ni trẻ tuổi kia có người nào đã từng đến giữa đêm khuya hôm qua không ?

Sau khi tiếng chuông vang lên, sau bữa cơm sáng, Bạch Địch nghe thấy tiếng tụng kinh trang nghiêm, nghĩ đến những bàn tay vừa khát khao vừa run rẩy đêm qua, tư vị trong lòng thật rất khó hình dung.

Lại đã qua nửa ngày, có người đến quét dọn trong vườn và trong căn ốc.

Đến tổng cộng có ba người, hai người cao hơn đều đẹp, khuôn mặt trái xoan xinh xắn, chỉ bất quá không có tới một tia biểu tình, giống như mỹ nhân đã đóng băng.

Ba người từ đầu đến đuôi đều không liếc nhìn Bạch Địch tới một lần, Bạch Địch lại một mực chăm chăm nhìn bọn họ, chỉ hy vọng trong bọn họ có người len lén cười một cái với y, hoặc giả len lút nháy y một cái, biểu thị ả ta đêm hôm qua đã từng ghé đến, từng có một đoạn tình duyên bí mật với y.

Chỉ tiếc y hoàn toàn thất vọng.

Mỗi ngày cố định hai lần, có người đến đổi thuốc cho y, đem đồ ăn đến cho y, người đến cũng toàn là nữ ni mặt mày lãnh đạm, không có tới một chút biểu tình, đại đa số đều coi Bạch Địch như là một phạm nhân, hoặc là một vật, đến đêm tình dục nóng bỏng, ban ngày lại vĩnh viễn nhìn không thấy.

Bạch Địch biết mình vĩnh viễn không phân biệt ra trong bọn họ có những người nào đêm khuya từng ghé đến.

Ngày ngày trải qua hai cực đoan cực lạnh và cực nóng đó, những nữ ni thần bí kia không những mỗi một người đều có võ công cao minh tương đương, đối với thương thế trị

liệu càng có môn đạo đặc thù.

Vết thương của Bạch Địch không ngờ đã phục nguyên cực nhanh, thân thể tứ chi rất mau chóng có lại cảm giác.

Đó biểu thị ma đạo của Trình Tiểu Thanh tịnh không làm cho y biến thành tàn phế, vốn đã là chuyện làm cho y cao hứng, nhưng ngày giờ của y lại càng lúc càng khó lòng vượt qua được.

Ban ngày, thân thể y có lúc đột nhiên ngứa ngáy, ngứa đến mức hận không thể cấu xé thịt da xuống từng mảng.

Đến đêm càng khó chịu, những bờ môi khao khát và những bàn tay run rẩy đơn giản khiến cho người ta phải phát điên.

May là thứ gian khổ đó cuối cùng đã gần vượt qua.

Sang đến sáng sớm ngày thứ sáu, cuối cùng đã có một người đến kết thúc sự thống khổ của y.

Người đó là một nữ ni trung niên thân người cực cao, trên người tuy cũng vận tăng bào xanh xám, nhưng chất liệu và thủ công lại tốt hơn người khác xa, hơn nữa giặt cực kỳ sạch sẽ, cả đôi vớ trắng mang trên chân cũng sạch sạch sẽ sẽ, tìm không thấy một chút bụi bặm nào.

Tay của bà ta cũng lau rửa cực kỳ sạch, hơn nữa bảo dưỡng rất tốt, móng tay rất ngắn, hiển nhiên đang luyện một thứ nội gia chưởng lực.

Trọng yếu nhất là mặt bà ta.

Bạch Địch chưa từng thấy một gương mặt khiến cho người ta cảm thấy sợ run lập cập như vậy, đường nét trên mặt bà ta đột xuất cực kỳ, giống như đời viễn cổ người ta dùng đồng đao điêu khắc ra từ nham thạch cực kỳ thô thiển, ngập tràn một thứ dã tính nguyên thủy, cũng dâng đầy một thứ sát khí thú tính.

Vô luận là ai một khi nhìn qua gương mặt đó một lần, không những vĩnh viễn không thể quên được, hơn nữa quyết không thể muốn nhìn lần thứ hai.

May là bà ta đến đó chỉ bất quá muốn dẫn Bạch Địch đi gặp chủ trì ở đây, Thiên Khí sư thái. Sau này Bạch Địch mới biết bà ta là Thiên Hận, sư muội duy nhất của Thiên Khí.

Dĩ thiên vi địch, Thần Phật câu khí; hận thiên tuyệt địa, kiết nhiên nhất ni.

Tạm dịch:

Coi trời như địch, Thần Phật vút tất; hận trời cự đất, một ni tịch mịch.

oOo

Thiết La Sát

Thiên Khí sư thái khác với sư muội của bà ta, là một người nhỏ thó gầy gò từ tường.

Có lẽ bà ta vốn không gầy nhỏ như vậy, nhưng hiện tại toàn thân đều đã vì suy lão mà co rúc, chỉ có đôi mắt vẫn trong vắt như nước suối, có thể thấy được sự mỹ lệ của bà ta lúc trẻ tuổi.

Thiền phòng tinh khiết phảng phất giống như thạch thất trong cổ mộ, trang trí cũng giản đơn. Vị Thiên Khí sư thái này, không còn nghi ngờ gì nữa, là một khổ hạnh ni tu hành cực kỳ khắc khổ, nhưng nhìn màu da và nhãn thần tinh quang nội uẩn của bà ta là có thể thấy sự khổ hạnh của bà ta có lẽ tịnh không phải là dùng trên sự tu luyện Phật học, mà là dùng tu luyện nội công.

Bằng vào nhãn lực của Bạch Địch không ngờ cũng không thấy được tu vi nội lực của vị tăng ni đó đã đạt đến mức độ nào, y chỉ có thể nói, trong võ lâm đương thế, người nội lực có thể thắng được bà ta tuyệt đối không có quá năm người.

Thái độ của Thiên Khí ni đối với y rất bình hòa, trước tiên hỏi về tên tuổi thân thế lai lịch của y. Đối với danh tánh của Bạch Địch, bà ta xem ra tịnh không có phản ứng đặc biệt gì. Đối với chuyện trong võ lâm, chuyện bà ta biết hiển nhiên không nhiều. Nhưng đối với gia thế của y, bà ta lại tỏ vẻ rất có hứng thú.

Sau khi hỏi xong, bà ta mới từ từ nói:

- Ta không biết hiện tại người có biệt chỗ này là chỗ nào chưa. Đây là Thiên Khí Am, cũng là Quả Phụ Miếu trong giang hồ truyền thuyết.

Thiên Khí Am, Quả Phụ Miếu, cái tên quả thật đã đủ nói rõ rất nhiều chuyện.

Bạch Địch đương nhiên cũng đã từng nghe qua cái tên đó.

Người xuất gia ở đây đều là những góa phụ của những liệt sĩ đã vì duy trì võ lâm chính nghĩa mà hy sinh, và những nữ hung sát đạo phỉ đã rửa tay giấu mặt, tự nguyện phóng hạ đồ đao. Nghe nói nữ ma “Thiết La Sát” từng tung hoành Giang Nam, giết người vô số cũng đã xuất gia ở đây.

Người trong giang hồ đối với nữ ni ở đây đều bảo trì niệm tôn kính tương đương, hơn nữa đã có hội ước quyết không vào quấy rầy sự thanh tu của bọn họ. Cho nên nội trong phương viên mười dặm xung quanh ni am này đều là cấm khu. Nếu có người muốn xông vào, bọn họ thậm chí có thể xử tử tại chỗ, cho nên những năm gần đây dần dần không có ai dám phạm vào cấm lệ ở đây.

“Người bị người truy sát, lại chịu hai mươi một vết thương đao chém, nếu không có người cứu chữa, tất chết chắc”. Thiên Khí ni nói với Bạch Địch: “Cho nên ta mới cứu

người, còn thu giữ người lại”.

Trong thanh âm lãnh tĩnh của bà ta bỗng để lộ một thứ cảm tình kỳ diệu, qua một hồi rất lâu mới thở dài nhẹ nhẹ, nói tiếp:

- Đó đương nhiên cũng là vì bọn ta hữu duyên.

Bạch Địch cũng không biết nên nói gì, chỉ còn nước lắng nghe.

- Trong số những người truy sát người có một người họ Trình, tên là Trình Tiểu Thanh, đã đến đây một lần, chỉ là còn chưa dám xông bừa vào đây.

Nếu xông bừa vào, còn có thể sống sót đi ra sao ?

“Nhưng ta biết những ngày qua hấn một mực tuần tra phòng thủ ngoài cấm khu, hơn nữa còn điều tập rất nhiều vị cao thủ võ công cực kỳ cao cường, chỉ đợi người vừa đi ra là xử tử không hối han”. Thiên Khí ni thốt: “Người là nam nhân, hấn biết người không ở lại đây lâu được”.

“Phải”. Bạch Địch lập tức nói: “Chỉ cần đại sư muốn ta đi, ta lập tức đi”.

Tuy đã đến nước bước này, ngạo khí trời sinh của y vẫn không biến đổi chút nào.

Không tưởng được Thiên Khí ni thân thể già nua suy nhược không ngờ cũng có một cỗ ngạo khí, chỉ hững hờ hỏi:

- Nếu ta muốn người ở lại thì sao ?

Thiên Hận chợt xen lời nói lớn:

- Vậy trước hết phải thiến y.

- Người nói gì ?

- Tôi nói muốn giữ y lại, trước hết phải thiến y, nếu không là phá hỏng quy củ ở đây hết.

Bà ta nóng nảy bước dài ra ngoài, hỏa khí phừng phừng, đến đi tìm trong đám nữ cường đạo cũng khó lòng tìm được một người nóng nảy như vậy.

Thiên Khí ni thở dài nhẹ nhẹ.

“Đã gần hai chục năm rồi, không tưởng được ả vẫn nóng nảy dữ dằn như vậy, đặc biệt là đối với người”. Bà ta nhìn Bạch Địch: “À xem chừng từ lúc ban đầu đã không ưa người”.

Bạch Địch cười khổ.

Bà ta tại sao lại muốn thiến y ? Có phải vì bà ta biết mình vô phương đoạt được, cho nên tính hủy diệt y ?

Nữ ni cao cao giữa đêm khuya, đôi tay run rẩy có phải cũng cất tĩa gọng gàng như bà ta ?

Thiên Khí lại nói:

- Cũng là vì tính khí đó của ả mới tạo thành bất hạnh cả đời cho ả, người khác thấy ả tung hoành giang hồ, kiêu ngạo không thể chịu nổi, kỳ thật ả cũng không biết đã nuốt bao nhiêu đắng cay, chịu bao nhiêu khổ não”.

- Trong giang hồ ai mà không như vậy ?

“Nhưng nổi khổ ả chịu đựng hơn xa người ta, thí dụ như sự đau đớn lúc nội ngoại thương trên mình ả phát tác khi trời âm u giông gió, vốn không ai khác có thể chịu được, thêm vào đó mặt mày của ả đã hoàn toàn bị hủy đi, cả khuôn mặt đều là dùng thịt bắp vế trùng tân lại”. Thiên Khí ni buồn bã thốt: “Tuyệt đại mỹ nhân năm xưa biến thành bộ dạng ngày nay. Thứ bi thương của nữ nhân đó có nam nhân nào có thể lãnh hội được ?”

“Hà huống còn có tịch mịch”. Bạch Địch thốt: “Tịch mịch cả một đời vĩnh viễn vô phương giải thoát”.

- Phải, tịch mịch, không có nhà, không có thân nhân, không có con cái, cái gì cũng không có, đối với một nữ nhân mà nói, vô luận ả đã phạm qua sai lầm gì, cách trừng phạt đó đã quá rồi.

- Cho nên ta luôn luôn không trách cứ gì bà ta.

- Luôn luôn ?

“Phải, từ lúc ban đầu cho đến bây giờ”. Bạch Địch đáp: “Ta đã sớm biết bà ta là ai”.

- Ắ là ai ?

- Thiết La Sát, năm xưa từng trong một đêm giết hết hơn một trăm tráng hán trong ngũ đại Đường ở Giang Bắc, đến cuối cùng mới bị Lôi Hỏa Đường Chủ dùng độc hỏa hủy đi dung diện của Thiết La Sát.

Thiên Khí đại sư trầm mặc rất lâu, khóe mắt phảng phất lộ xuất vẻ châm chọc trào phúng.

“Người đã lầm, ả không phải là Thiết La Sát”. Thiên Khí thốt: “Lôi Hỏa Đường Chủ không hủy được Thiết La Sát”.

- Bà ta là ai ?

- Ắ đương nhiên cũng là một người cực kỳ hữu danh trong giang hồ, tuy sát thủ vô tình, lại là tuyệt sắc nhân gian.

“Đại sư nói Ngọc Như Ý ?” Bạch Địch hỏi Thiên Khí.

- Phải, ả là Ngọc Như Ý, mặt ả bị hủy là vì mỹ sắc của ả.

- Nhưng giang hồ đồn rằng Thiết La Sát quả thật đã xuất gia ở đây, lúc bà ta chính thức thụ giới thế độ, còn có người tận mắt chứng kiến.

“Đó cũng không phải là giả”. Thiên Khí đáp: “Thiết La Sát quả thật đang ở đây, chỉ bất quá là một người khác”.

- Người khác ? Là ai ?

“Là ta”. Thiên Khí nhìn Bạch Địch đang thất kinh thất sắc, rất bình đạm nói với y: “Ta mới là Thiết La Sát”.

oOo

Đêm xấu

Đêm, đêm khuya.

Bạch Địch biết những vị khách đêm hôm tuyệt sẽ không đến nữa, bởi vì xiềng xích đã tháo gỡ, tứ chi đã có thể hoạt động, không thể để người khác hý vọng như một món đồ chơi nữa.

Y miễn cưỡng bắt mình ngủ một chút, sau canh ba mới ngồi dậy, bốn bề lặng lẽ không tiếng động, cũng không nhìn thấy thu quang nguyệt sắc, khí trời phảng phất đã biến thành âm hàn, mùa đông cũng không còn xa mấy.

Y lật mền đang đắp, xé cuộn thành từng sợi từng sợi rộng hơn một tấc, cột chặt tất cả những gân khớp thụ thương trên dưới toàn thân, chùng như chuẩn bị muốn có hành động gì đó.

Y đáng lẽ không nên đi, ưng khuyến truy sát y bao vây bốn phía, ở đây mới là địa phương an toàn nhất, y đáng lẽ hiểu rõ điểm đó, chính như y nên biết rõ thiện ý của Thiên Khí ni đối với y.

Y quả nhiên không đi.

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng lúc nào cũng có thể đi, y trái lại lại ngồi xuống.

Dưới cội ngô đồng trong vườn có hai cái ghế đá, y chiếm một cái, ngồi xuống với một tư thế rất thông thả, chùng như chuẩn bị ngồi ở đó thật lâu.

Y đang đợi người sao ?

Bầu trời phảng phất lại tối tăm hơn một chút, xa xa chợt vang lên một tràng tiếng gió rất kỳ dị, tiếng rào rạt giống như gió cuốn lá rụng, hơn nữa đến rất nhanh.

Tiếng gió vừa vang vọng, đã có thể nhìn thấy một bóng người như đại bàng lướt trên không bay tới giữa bóng tối, mũi chân điểm trên mái ngón, “Bình Sa Lạc Nhạn” đáp

xuống trước mặt Bạch Địch.

Trong bóng đêm cực kỳ âm ám mà nhìn, mù mờ có thể phân biệt người đó không ngờ chính là Thiên Hận.

Từ đêm đầu tiên, mỗi một đêm đều có một vị nữ ni cao cao làm “khách thăm”, lẽ nào chính là Thiên Hận ?

Nhưng Bạch Địch đối với bà ta lại rất tôn kính, rất mau chóng đón chào. Mục quang Thiên Hận nhìn y lại tràn ngập vẻ thù địch, lạnh lùng hỏi:

- Người đang đợi ta ?
- Phải.
- Người nghĩ ta là vị “khách viếng” mỗi đêm đều đến một lần ?

Bạch Địch không tưởng được Thiên Hận không ngờ cũng biết chuyện đó, cho nên lập tức hồi đáp rất thành thật:

- Vốn ta quả có nghĩ như vậy.
- Còn bây giờ ?

Hiện tại Bạch Địch, không còn nghi ngờ gì nữa, đã biết mình đã lầm, đối với tình dục, Thiên Hận tuyệt không cần thiết nhiều như những nữ nhân khác. Đối với tình dục, bà ta đã học không chế, thân và tâm của bà ta đều có quá nhiều thống khổ cần bà ta chịu đựng.

“Còn người ?” Thiên Hận chằm chằm nhìn Bạch Địch: “Người thật ra là ai ?”

- Ta thật ra là Bạch Địch Hoa.
- Người thật là bị truy sát trọng thương, vô ý chạy trốn đến đây, được người cứu ?

“Không phải”. Bạch Địch không ngờ thừa nhận rất khô khan: “Chỉ bất quá là kế mưu, chỉ bất quá muốn để ta trà trộn xâm nhập Thiên Khí Am này”.

- Nếu không có ai cứu người ?

“Vậy ta đã chết”. Bạch Địch đáp: “Nhưng bọn họ nhất trí nghĩ rằng chỉ có phương pháp này mới có thể làm được”.

Bởi vì Bạch Địch Hoa không những là đại đạo nổi danh khó bắt, cũng là mỹ nam tử mọi người đều công nhận, hơn nữa mọi người đều nghĩ mỹ nam tử không chết được gần Quả Phụ Miếu.

Bạch Địch cười khổ:

- Bọn họ nói đây là “vào tử địa mà tìm sống”. Kỳ thật tự ta cũng biết đây bất quá là một lần thí nghiệm, ta là vật thí nghiệm, vô luận thành bại đều không liên quan đến chuyện của bọn họ.

Thiên Hận có vẻ ngạc nhiên. Bà ta không tưởng được Bạch Địch có thể đem chuyện bí mật như vậy thản nhiên nhận thẳng trước mặt bà ta, hơn nữa còn tiếp tục kể:

- Mục đích lớn nhất của thí nghiệm lần này là vì muốn vào đây tìm một người.
- Tìm ai ?

“Người mà người ta đều nghĩ là đại đạo Bạch Địch Hoa”. Bạch Địch cười khổ: “Gần đây y ở vùng phụ cận kinh thành đã gây ra liên tục bảy vụ án, đại đa số người trong giang hồ đều nghĩ là ta làm”.

- Thủ pháp tác án của y cũng giống như người ?

“Cơ hồ hoàn toàn giống hệt”. Bạch Địch đáp: “Điểm bất đồng duy nhất là y thích giết người, xem người ta chết từ từ, người chết trong tay y trên người tối thiểu có hơn ba chục vết thương, có một người thậm chí toàn thân chịu một trăm mười bảy đao, vẫn chưa hoàn toàn đứt hơi”.

Y lại thở dài:

- Trong giang hồ gần đây tuy có không ít hung nhân, nhưng tàn khốc như y lại không có nhiều.

Trên mặt Thiên Hận vẫn không có biểu tình gì, trên mặt bà ta vốn căn bản không thể có bất cứ biểu tình gì, nhưng thanh âm của bà ta lại vì phần nộ mà tê khản:

- Người làm sao mà biết người đó không phải là ta ?
- Bởi vì ta biết y là ai.
- Làm sao biết được ?

“Bằng vào mũi của ta, có rất nhiều người đều nghĩ mũi của ta còn linh mãnh hơn cả chó săn”. Bạch Địch giải thích: “Mỗi một người trên mình đều có một thứ mùi vị của riêng mình, mùi vị của mỗi một người đều bất đồng, người chỉ cần có thể phân biệt được mùi vị của người đó, chuyện gì khác tùy tiện người ta ngụy trang làm sao cũng đều không quan hệ gì”.

Đêm đầu tiên “khách viếng” thân người cao cao tình dục xung động, mùi vị đặc thù trên người ra sao ? Nếu y không phải là Thiên Hận, y là ai ?

Xa xa ẩn ước truyền đến tiếng trống canh, đã sang canh tư, gió càng lạnh, cả lá ngô đồng cũng tựa hồ bị gió thổi rụng, hơi đông khắc nghiệt đã len lỏi vào khí thu hàn héo hắt.

Trong bóng tối đột nhiên chiếu rọi một ánh đèn, như quỷ hỏa bay múa tới, phiêu phiêu phưởng phưởng bay qua nóc nhà, rơi xuống vườn. Dưới ánh đèn thê lương, có một bóng người gầy yếu, không ngờ là Thiên Khí.

Trên người bà ta khoác tăng bào rộng rãi, bị gió thổi phần phật bay cuốn lên.

Người bà ta cũng chững như lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi, cũng không biết sẽ bị cuốn đi đâu.

Đối với điểm đó, bà ta hình như hoàn toàn không để ý gì đến, trên thế giới này có lẽ căn bản không có ai biết trong lòng bà ta thật sự đang lo nghĩ gì, thích thú gì, hận thù gì.

Thân nhập không môn, tứ đại giai không, con người bà ta không ngờ giống như hoàn toàn trống không.

Nhưng trong thân thể bà ta lại phảng phất dâng trào một thứ lực lượng tăng trưởng không ngừng, chỉ cần người khác vừa đụng đến, không cần biết đụng chỗ nào, lực lượng đó có thể từ chỗ đó bộc phát ra.

May là thần sắc hiện tại của bà ta vẫn rất bình hòa, không ngờ còn hướng về phía Thiên Hận cười cười:

- Người hình như không phải vì muốn thiên y mà đến.

Thiên Hận thừa nhận:

- Không phải.

Thiên Khí hỏi:

- Vậy hiện tại người chuẩn bị làm gì ?

Trên khuôn mặt không có một chút biểu tình nào của Thiên Hận vẫn không có chút phản ứng gì, nhưng chỗ khác lại giữa một sát na đã có phản ứng kịch liệt.

Nữ ni trầm ổn như sơn nhạc đó không ngờ trong một sát na đã bộc phát bay tới, song thủ của bà ta dùng hai chiêu thức cực đoạn bất đồng, một quyền một chưởng, đánh về phía Bạch Địch.

Nhất kích đó tuy lực khí như lôi đình, lại không khó tránh khỏi. Bởi vì thanh thế trước khi bà ta xuất kích quá kinh người, cấp cho đối phương cơ hội tránh né.

Bạch Địch quả nhiên đã tránh được thế đánh đó.

Lúc thân người y vừa tránh thoát, y nhìn thấy thân người Thiên Hận đã bay ra.

Y bước nửa vòng, thoát khỏi uy lực khống chế của thế đánh của Thiên Hận, thân người Thiên Hận lại trực tiến bay ra, ngã đập và cội ngô đồng, lúc ngã quy, xương cốt toàn thân răng rắc như pháo tre nổ, lúc hoàn toàn gục xuống đất, thân thể đã mềm nhũn như đất bùn.

Bà ta hiển nhiên đã đem một loại công phu dương cương ngoại gia luyện thành cương khí tịnh tu nội ngoại, quá trình khổ luyện đó quyết không thể có người thứ hai có thể tưởng tượng được, hiện tại bà ta không ngờ chỉ trong một sát na đã bị người ta dùng một loại âm kinh Tiểu Thiên Tinh chấn tán công lực toàn thân.

Trên mặt Thiên Khí không ngờ vẫn nở nụ cười, dùng nụ cười mỉm cực kỳ du nhân ưu nhã hỏi Bạch Địch:

- Người thấy người có thể tiếp được một chiêu hồi nãy của ta không ?

Bạch Địch phảng phất đã ngây người.

Trên dưới toàn thân y đều có cảm giác bị nước băng làm tê dại, y thậm chí không thấy được Thiên Khí hồi nãy xuất thủ ra sao.

Thiên Khí thở dài nhè nhẹ.

“Ta biết hồi nãy những lời nói đó người không phải nói cho Thiên Hận nghe, mà nói cho ta nghe”. Bà ta thốt: “Thiên phú và cơ trí của người không tệ, chỉ tiếc võ công vẫn thua kém một chút, cho nên người tuy tính đúng người muốn tìm là ta, thậm chí cả mùi vị trên mình cũng đúng, lại vẫn không dám xác định. Bởi vì người không nghĩ ra một nữ nhân cao to và một lão ni gầy yếu như ta làm sao có thể cùng là một người”.

Bạch Địch thừa nhận.

“Bởi vì điểm đó cho nên người mới muốn để cho ta tự xuất thủ”. Thiên Khí lại thở dài: “Chỉ tiếc người còn quên một chuyện”.

- Chuyện gì ?

- Lúc ta xuất thủ, người nhất định sẽ hối hận.

Kỳ thật bà ta còn chưa xuất thủ, Bạch Địch đã hối hận.

Vô luận là ai đến lúc phát hiện đối thủ của mình là một người như Thiên Khí, hẳn đều sẽ hối hận.

Thiên Khí xuất thủ.

Phương pháp xuất thủ của bà ta quái dị, hoàn toàn không có thế, cũng hoàn toàn không có chuẩn bị.

Lúc bà ta xuất thủ thậm chí chừng như căn bản không đang công kích đối phương, bởi vì thân người của bà ta, lúc bà ta xuất thủ căn bản không đủ để khiến cho đối phương có cảm giác bị uy hiếp.

Nhưng trong giây phút bà ta xuất thủ, thân người bà ta đã bắt đầu dài ra, đợi đến khi một chiêu đã hoàn toàn đánh ra, toàn thân đối phương đều nằm dưới uy lực khổng lồ của bà ta.

Thân người gầy yếu của bà ta cũng giữa một sát na đó biến thành mạnh bạo cao to, da thịt toàn thân trơn láng căng phồng, nhìn càng đáng sợ.

Bạch Địch vốn đã nghĩ đến thứ biến hóa đó, chỉ tiếc y có nghĩ ngợi rõ ràng cũng vô dụng.

Y chỉ cảm thấy hô hấp chột nghẹn nghẹn, toàn thân lập tức bị một thứ áp lực khó tả bao trùm, đè ép đến mức thậm chí cả nước mắt, nước mũi, nước miếng, mồ hôi đều mất đi sự khống chế, thậm chí cả đại tiểu tiện cũng không nhịu được đã trào ra.

May là lúc đó y đã bị điểm bảy tám huyết đạo.

Thiên Khí thần nhiên dùng thái độ nhàn nhã nói với y:

- Người còn trẻ, nhất định chưa muốn chết, ta cũng không thể để người chết mau chóng. Nhìn một người trẻ tuổi hoạt lực sung mãn chết từ từ trước mặt mình, không những là một thứ hưởng thụ, cũng là một thứ nghệ thuật.

Bà ta hỏi Bạch Địch:

- Người hy vọng người bắt đầu chết từ chỗ nào trước ?

Bạch Địch chỉ cảm thấy thân mình lạnh buốt.

Y luôn luôn có lực cầu sinh mạnh mẽ, y chưa từng nghĩ đến cái chết.

Hiện tại y đã nghĩ đến.

Hiện tại y mới biết muốn sống cố nhiên không dễ, có lúc muốn chết cũng không phải là chuyện dễ.

Tiếng trống canh vang lên, đã là canh năm, xa xa trong bóng tối phẳng phất đã có tiếng gà gáy vọng đến.

Thiên Khí vốn một mực du nhàn ưu nhã, da thịt bóng loáng, không ngờ phẳng phất đột nhiên tối mù hắc, thân người cũng phẳng phất uốn éo hai ba lần, lại co giật hai ba lần.

Thứ biến hóa đó vốn rất khó khiến cho người ta chú ý đến, cho dù có cảm giác cũng không thể để trong lòng.

Nhưng sắc mặt Thiên Khí lại đột nhiên biến hắc, trên mặt đột nhiên lộ xuất một thứ biểu tình cực kỳ sợ hãi, chầm chậm quay đầu lại, nhìn Thiên Hận, giống như vốn không dám nhìn bà ta, lại không thể không nhìn.

Mặt Thiên Hận vẫn là một khuôn mặt không có một chút biểu tình gì, nằm dài mềm nhũn dưới đất, nhìn thẳng Thiên Khí.

Trên mặt bà ta tuy không có biểu tình gì, trong mắt lại có biểu tình, hơn nữa biểu tình rất phức tạp kỳ quái, cũng không biết là thống khổ ? Là châm chọc ? Là oán độc ? Hay tội nghiệp ?

- Người ? Là người ?

“Phải”. Thiên Hận trả lời: “Ta biết người tại sao phải hạ sát thủ với ta, ta không trách người. Người cũng nên biết ta tại sao phải hạ sát thủ với người.

- Người làm sao mà xuất thủ được ?

Câu trả lời của Thiên Hận chùng như không có quan hệ gì đến câu hỏi của Thiên Khí, bà ta chỉ nói:

- Ta họ Niếp, Niếp Tam Nhĩ.

- Niếp ? Niếp gia trong Hạ Ngũ Môn ?

“Phải”. Thiên Hận hững hờ đáp: “Người Hạ Ngũ Môn bọn ta có rất nhiều công phu bàng môn tả đạo, đều không phải là thứ đệ tử danh môn các người hiểu thấu được”.

Thần sắc trong mắt Thiên Khí càng sợ sệt:

- Người đã dùng độc gì với ta ?

“Cũng không dùng độc gì, chỉ bất quá đã bỏ trong trà của người một chút Kê Minh Ngũ Cổ Đoạn Hồn Tán”. Thiên Hận đáp: “Độc tính của thứ thuốc đó rất đặc biệt, không cần biết là độc hạ lúc nào, nó đều nhất định phải đợi đến lúc gà gáy canh năm mới phát tác, hơn nữa đến lúc đó tất phát tác chắc chắn”.

Bà ta thở dài nhè nhẹ:

- Ta thật không tưởng được bọn ta không ngờ có thể chết cùng ngày, chết cùng lúc.

oOo

Tiếng cuối

Trên một một cái giường hun lửa ấm áp bên dưới, trải một tấm thảm da cừu Ba Tư mềm mại, bồ đào, hạnh tử, đào lý, dưa hấu. Đủ thứ trái cây trồng trọt chăm sóc trong nhà ấm bày quanh một chậu hoàng kim khảm bảo thạch bảy màu, thêm vào lan lăng mỹ tửu uất kim hương trong chén dạ quang.

Bạch Địch nhìn Bốc Ứng thở dài.

“Ta hâm mộ người, ta luôn luôn hâm mộ người”. Y nói: “Ta thật không tưởng được trên thế giới này có có người đáng để hâm mộ như người”.

“Cũng mau lắm, cũng gần đến ngày người phải để người ta hâm mộ”. Bốc Ứng thốt: “Danh khí của người càng lúc càng vang vọng, ngày ngày càng lúc càng tốt, đặc biệt là sau khi phá vụ án này”.

Gã mỉm cười:

- Sau khi tác án, lắt người một cái biến thành một ni cô chủ trì am mà người người

tôn kính, chỉ bằng một luồng hỗn nguyên chân khí có thể tùy tiện cải biến hình thể của mình, những thứ đó đều không ai tưởng nổi, nhưng người đã nghĩ ra, người không thành danh thì ai thành danh ? Sau khi nhất kích cuối cùng không thành, bị giết để diệt khẩu cũng là quy củ lâu đời của tổ chức bọn chúng.

Bạch Địch dùng một thứ nhãn thần rất thần bí nhìn gã chăm chăm, chợt hỏi:

- Người có chịu hoán đổi với ta không ? Hoán một ngày cũng được.
- Hoán cái gì ?
- Đem người hoán thành Bạch Địch, đem ta hoán thành Bốc Ứng.

Bốc Ứng cười dài, còn chưa mở miệng, đã có người đáp lời thay gã:

- Không được.

Một tuyệt sắc mỹ nhân ăn vận giống như thần tiên trong đồ họa ngọt ngào khoanh tay ngồi xuống bên cạnh Bốc Ứng. Tiếng cười của nàng còn ngọt hơn cả rượu mật, ánh mắt lại giống như một vì sao sáng chói nhất đông phương.

“Không được”. Nàng cười ngọt ngào: “Cái khác có thể hoán đổi, chỉ có Bốc Ứng không thể hoán, cái khác hoán đổi đều có thể tìm ra thêm một cái nữa, Bốc Ứng lại chỉ có một”.

Mặt Bạch Địch cũng đỏ hồng, vội dùng chén trà che mặt mình.

Bốc Ứng cười lớn.

“Người còn chưa gặp qua nàng, người có muốn biết nàng là ai không ?” Bốc Ứng cố ý nói rất nghiêm túc: “VẬY ta nói cho người biết, nàng là một công chúa, một công chúa rất đáng giá, nếu giả cho đổi lại”.

“Công chúa ?” Bạch Địch giật mình, phảng phất có chút không tin, nhưng nhìn đi nhìn lại kỹ càng, lại không thể không tin.

“Chỉ tiếc chỗ bọn ta quá nhỏ, phong cảnh lại không hay ho, đồ vật sản xuất lại không phong phú”. Công chúa thở dài: “Kỳ thật bọn ta chỉ sản xuất ra có một thứ, ăn cũng ăn không được, chơi cũng chơi không được”.

“Thật đó, thứ đó thật không có ý nghĩa gì to tát”. Bốc Ứng chợt hướng về phía Bạch Địch làm mặt quỷ: “Người tại sao không hỏi thứ nàng ta nói đến là thứ gì ?”

Bạch Địch không hỏi cũng không được.

“Thứ gì vậy ?” Y hỏi.

- Cũng không là gì, chỉ bất quá là một thứ gọi là “hoàng kim”.

“Hoàng kim ?” Bạch Địch lại giật mình: “Vàng ? Hoàng kim ?”

“Là thứ đó”. Bốc Ứng cũng thở dài như công chúa: “Hoàng kim chỗ bọn họ sản

xuất ra cũng không nhiều, chỉ bất quá hơn một chút so với bốn tỉnh Giang Nam cộng lại”.

Bạch Địch cười, cười lớn, tung một chén rượu đầy tràn lên không trung, nghênh đón ánh dương trời thu ngoài song cửa, mỗi một giọt đều lấp lánh kim quang.

Y bỗng phát giác sinh mệnh không ngờ lại là chuyện tươi đẹp quá.

- o **HẾT** o -